

Sag, som vi jo alle have arbejdet paa med Iver, for at den skulde saa hurtig som muligt komme op i Landstinget, at det er muligt, at der skal et eller maaske to Aar til endnu, inden denne Sag bliver til Lov. Det er mærkeligt, at det ærede Medlem fremsætter denne Tanke; ingen af os havde indtil videre tænkt os, at der var denne Mulighed. Det er ganske aparte, at det ærede Medlem vil søge at give Landstinget et lille Advis om, at hvis denne Sag endnu skulde komme til at vente et eller to Aar, saa var det noget, som ikke vilde komme overraskende for os hernede. Det er meget ubesindigt gjort af det ærede Medlem eller, rettere sagt, det vilde være meget ubesindigt gjort, hvis ikke hans Indflydelse oppe i Landstinget var saa minimal, som den ganske sikkert er, og jeg benytter derfor Lejligheden til at udtale Haabet om, at man oppe i Landstinget vil anvende al Kraft og Iver paa at fremme denne Sag, som nu her er gennemført til 2den Behandling med saa at sige enstemmig Tilslutning fra alle Partier her i denne Sal.

Jeg siger, jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem har holdt denne Tale, jeg ser kun, at han har opnaaet en Ting, nemlig dette, at han har forhalet Sagens Gang her i Tinget. Dersom han nemlig ikke i Forgaars havde holdt sin lange Tale, var denne Sag endt i Forgaars, thi fra alle Sider var man enig om, at denne Sag skulde bringes til Afslutning om muligt i Mødet i Torsdags, og der kunde være god Grund for os alle til ikke at forhale denne Sag. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds ved lige saa vel som vi andre, at naar der gik et saa langt Tidsrum mellem denne Sags Fremkomst og dens 1ste Behandling her, hidrørte dette fra Justitsministerens Sygdom. Det ærede Medlem ved endvidere, at Udvalgets Arbejde blev forsinket ved, at han og andre Udvalgsmedlemmer opholdt sig i længere Tid i Frankrig. Endvidere ved han, at den er forhalet ved Ministerkrisen, og de Forhandlinger, som deraf fulgte, og endelig ved han, at den er bleven forsinket noget derved, at Udvalgets Ordfører blev syg, da Betænkningen skulde endelig affattes. Naar Forholdene ere saaledes, er det Pligt for os alle at lægge Forslagets Gang saa faa og saa smaa Hindringer i Vejen, som det er muligt, og det forekommer mig, at det ærede Medlem har forsynet sig derimod, thi det ærede Medlems Interesse for denne Sag kan jo dog ikke være svunden bort nu, da Sagen er kommen

ind i et Farvand, der kan føre til en Løsning, og dermed er gaaet ud af Diskussionens og Agitationens Omraade.

Jeg ønsker nu kun at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) i Anledning af de Udtalelser, han fremsatte i Forgaars. Det ærede Medlems Udtalelser faldt jo i det væsentlige sammen med de Betragtninger, jeg tillod mig at anstille ved Forslagets 1ste Behandling. Blandt dem var ogsaa den om, hvorvidt denne Sag ikke burde henhøre under Kultusministeriet i Stedet for under Justitsministeren, en Opfattelse, der i Udvalget viste sig at have Tilslutning fra mange Sider, men overfor hvilken der er gjort Betragtninger gældende fra den højtærede Justitsministers Side, som man har bøjet sig for.

Dernæst fremhævede det ærede Medlem i høj Grad den pædagogiske Side af Spørgsmaalet og fremsatte ogsaa der Udtalelser, som falde sammen med mine. Jeg antager, at det ærede Medlem vil have lagt Mærke til, at vi i Udvalget have draget det pædagogiske Element stærkt frem ved den betydelige Indflydelse, vi have givet Skolen og Lærerne dels i Værgeraadene og dels ved Sagens Afgørelse. Det findes udtrykt i forskellig Paragraffer, baade hvor der er Tale om, naar Forældremyndigheden skal tages fra Forældrene, og ligeledes som i § 2, hvor der kan være Tale om, at et Barn skal anbringes i et Internat. Jeg havde der de samme Betæneligheder som det ærede Medlem, at Udtrykket „fortsat betydelig Dovenskab“ maaske kunde være lidt mere omfattende, end det egentlig skulde være; thi det, der er det ærede Medlems Tanke og vor Tanke, er, at det kun er, naar Dovenskabten hviler paa kendelig Trods fra Barnets Side over for Skolens Arbejde, at man skal skride til eventuelt at anbringe Barnet i et Internat. Maaske er det muligt ved en lille Ændring at faa dette tydeligt frem i Forslaget til 3die Behandling, saaledes som det ogsaa er udtalt for et Øjeblik siden af den ærede Ordfører. Jeg skal dertil blot føje, at Faren for, at der skulde komme noget uheldigt frem ad denne Vej, er jo ret ringe derved, at der, saa vidt mig bekendt, kun findes 4 Internater her i Landet. Der er vist ikke flere, og det er jo kun Anbringelsen af et Barn i et Internat, hvor et saadant findes, det drejer sig om.

Jeg har lige nævnt, at vi netop have søgt at drage det pædagogiske Element, Skolen og Lærerstanden, stærkt frem i